

Pădurea

Georgebrancu

Pădure crescută pe-o groapă comună.
Ascunderea crimei îți este blestemul
Ce-ți taie, usucă și-ți arde tot lemnul,
Iar vântul prin frunza-ți a urlet răsună.

Pământul prea gras te-a hrănit din născare
Cu sânge, cu carne , cu piele , tendoane.
Rădăcinile-ți aspre, flămânde harpoane,
Smulgând pân-la os ce-a fost dulce și moale.

Pădure crescută pe-o groapă comună
Cu lemnul din tine hrănit-am, azi, focul
Și după aceea m-o prinde norocul
Să simt prin cenușă a bunului mână.

ianuarie 2017